వయసుపొద్దు వాలే వేళ.. ఒంటరి పోరాటం

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

8

చివరి నిమిషం వరకు సంకోచిస్తూనే ఉంది వసంత.

వెళ్ళాలా? వద్దా?

వెళ్ళటం సమంజసమేనా? కాదా?

ఎందుక్కాదు? మనిషి పెద్దగా పరిచయం లేదనుకోడానికి నెలలుగా గంటలకొద్దీ కబుర్లు కలబోసుకున్నాక అతను కొత్తని అనిపించడం లేదు.

ఒక మిత్రురాలిగా వెళితే తప్పేమిటి? సాయంత్రం బయలుదేరితే ఉదయం ఆరున్నరకల్లా అక్కడ దిగుతుంది. కావాలంటే రాత్రికి ట్రైన్ లేదా బస్ కాదంటే ఫ్లైట్‌లో అయినా వచ్చెయ్యవచ్చు.

చివరకు ధైర్యం చేసి సాయంత్రం ఆరింటికి బయలుదేరింది. టూరిజం వారి బస్. మంచి ఏసీ బస్... లక్జరీ కోచ్ ప్రయాణానికి అనుకూలంగా ఉంది... రెండు చీరలు ఓ ఎయిర్ బాగ్‌లో సర్దుకుని బయలుదేరింది.

అంతకుముందురోజే చెప్పాడు "నా పుట్టినరోజున మా ఆఫీస్‌లో పార్టీ... నువ్వుండకపోతే ఎలాగ?" అని.

ఉంటే ఏమని పరిచయం చేస్తాడు? అతన్ని అడగలేదు.

మధ్యలో టూరిజం వారి రెస్టారెంట్ దగ్గర ఆగినప్పుడు ఫోన్ చేసింది...

"రానా వెనక్కు వెళ్ళిపోనా అని ఆలోచిస్తున్నాను" అని.

హడావిడిలో టవల్ మర్చిపోయాను.. మరేదో మర్చిపోయాను అంటూ నాన్చింది.

ఏమైతేనేం ధైర్యంగా అతన్ని కలిసి రావాలనే నిర్ణయానికి వచ్చింది.

ఉదయం పూనె దాటగానే మళ్ళీ ఒకసారి రింగ్ చేసింది....

మొత్తానికి తెలతెలవారేసరికి బాంబే అతను చెప్పిన స్టేజ్ వద్ద బస్ దిగింది.

అక్కడినుండి ఎలా వెళ్ళాలి? ఎక్కడకు వెళ్ళాలి?

వెంటనే ఫోన్ చేసింది.

"ఎక్కడవున్నారు? " '

'బస్ దిగి ఇక్కడ నిల్చున్నాను"

"ఒక్క పదినిమిషాలు వస్తున్నా"

"ఇంకా ఇంట్లోనే ఉన్నారా?"

అడిగినదానికి జవాబివ్వకుండా, "ఒక్క పదినిమిషాలు "

పదినిమిషాలు పది యుగాలుగా ఎదురు చూసాక, ఈలోగా పదిమంది ఆటోవాళ్ళు అడగటం వద్దనడం అయ్యాక అప్పుడు ఆటో దిగాడు విపుల్.

ఇదివరకే ఫోటో చూసివున్నా ఫోటోకూ అతనికీ చాలా తేడా ఉంది.

అతని కోసం ప్రత్యేకంగా తెచ్చిన ఫ్లవర్ బాస్కెట్ అతని చేతుల్లో వుంచి "మెనీ హాపీ రిటర్న్స్" అంటూ పుట్టిన రోజు శుభాకాంక్షలు అందించింది.

హడావిడి పడుతూ టాక్సీ మాట్లాడాడు.

"వస్తావని అనుకోలేదు... రాత్రి వెనక్కు వెళ్ళిపోనా అనగానే వెళ్ళిపోయావనే అనుకున్నా... " అతని కళ్ళలో అదో విధమైన మెరుపు.

ఏదో చెప్పబోయేలోగానే అతనికి ఫోన్ ..

బెంగాలీ లో మాట్లాడాడు, అయినా వసంతకు కాస్త అర్థం అవుతూనే ఉంది.

వదినగారితోలా ఉంది, మా మిత్రురాలు వచ్చింది ఆమెను ఇంటికి తీసుకు వెళుతున్నానని చెపుతున్నాడు.

"నిజంగా ఇది నా అద్భుతమైన పుట్టినరోజే... ఒక మిత్రురాలు నాకోసం నా పుట్టిన రోజు కోసం ఐదారు వందలమైళ్ళు ప్రయాణించి రావడం.... అద్భుతమే..."

"ఇందులో పెద్ద అద్భుతమేముంది... స్నేహం కోసం ఇంత మాత్రం చెయ్యలేమా?"

ఏడో ఫ్లోర్ లో ఒక మూల ఫ్లాట్...

తాళంతీసి చేసి లోనికి ఆహ్వానించాడు. చిన్న పాసేజ్, దానికి ఎడం వైపు కిచెన్... నేరుగా సిట్టింగ్ రూమ్ కమ్ డైనింగ్, సోఫాసెట్, చిన్న దివాన్ నాలుగైదు కుర్చీలు.. ఓ మూలగా టీవీ..

"కాఫీ నా? టీ నా?"

"నేను చెయ్యనా?"

అతను వద్దనలేదు.

స్వతంత్రంగా కిచెన్‌లోకి వెళ్ళింది.

ఓ పక్కన వాడుతున్న వంట సామాగ్రి బాగానే ఉన్నా, మరోవైపు దుమ్ము కొట్టుకుపోయిన వస్తువులు.. ఫ్రిజ్ ఓపెన్ చేసి పాలు తీసిచ్చాడు...

ఫ్రిజ్ తెరిచినప్పుడు కింద రాక్‌లో బీర్ బాటిల్స్ ఆమె దృష్టిని దాటిపోలేదు.

ఎలాగైతేనేం టీ చేసి రెండు కప్పుల్లో తెచ్చుకున్నారు.

ఒక్కడినే ఉన్నానంటాడు.. ఇంట్లో మాత్రం ఇల్లాలికి కావలసిన సమానంతా ఉంది.

ఇత్తడి డబ్బాల్లో పురుగు పడుతున్న సరుకులు.. దుమ్ముపేరుకుపోయి రంగు వెలసిన పాత్రలు...

అతనికోసం ప్రత్యేకంగా కొన్న పార్కర్ పెన్ అందించింది. ఫ్లవర్ బాస్కెట్ ఎదురుగా షో పీస్ పైన పెట్టాడు.

"మార్వెలస్ సెలెక్షన్..."

ప్లాస్టిక్ పూలు నిజానికి అసలు పువ్వుల్లానే ఉన్నాయి. వాటి మీద స్ప్రే చేసిన పర్ఫ్యూమ్ సువాసనలు గదంతా పరుచుకున్నాయి.

ఈలోగా పనిమనిషి వచ్చి ఇల్లంతా తుడిచి గిన్నెలు గ్రబాతోమేసి వెళ్ళింది.

చుట్టాలు పనిమీద వచ్చారు - ఆమెతో చెప్పాడు.

ఏదో ఊసుపోక మాట్లాడుకున్నట్టుగా ఉన్నాయి మాటలు...

ఇద్దరూ మాట్లాడుతుండగానే వంటమనిషి వచ్చి వంటచేసి వెళ్ళింది.

"ఉదయం ఇలా వచ్చి ఓ పది పుల్కాలు కాస్త పప్పు కూర చేసి పెడుతుంది. అవే తిని టిఫిన్‌లో పెట్టుకుని వెళతాను.. రాత్రికి మెస్"

ఆవిడ వెళ్ళిపోయాక తలుపు వేసి వచ్చాడు. ఇదివరకు చాట్లో మాట్లాడుకున్న విషయాలే మళ్ళీ కలబోసుకున్నారు.

"నీ స్వరంలో ఇది అని చెప్పలేని మార్ధవం, దగ్గరితనం మనసును పట్టిలాగేస్తాయి. చెప్పు వసంతా.. ఈ రెండు మూడు నెలలుగా నాకోసం ఎంత లేదన్నా ఫోన్‌లకు ఇప్పుడిలా రావడానికి ఎంతో ఖర్చు పెట్టివుంటావు...దేనికి వసంతా...?"

"ఇది మరీ బాగుంది... దీనికోసం అనుకుని చేస్తామా? స్నేహానికి హద్దులుంటాయా? ఎవరి సంగతయినా ఏమోగాని నేను మాత్రం స్నేహం కోసం నా శరీరం కోసివ్వడానికి సిద్ధమే.."

"అది నా అదృష్టం"

రాత్రి పెద్దగా నిద్రపట్టలేదేమో కాస్త మగతగా ఉంది వసంతకు.

"అప్పుడే పదవుతోంది, స్నానం చేసి రెడీ అయితే ప్లానెటేరియమ్ చూద్దాం.. అలాగే మహాలక్ష్మి టెంపుల్ కూడా.."

"ఆఫీస్‌కి వెళ్ళరా?"

"మిత్రురాలికోసం ఒక్కరోజు సెలవు పెట్టలేనా?"

అరగంటలో స్నానాలు ముగించి ఇద్దరూ బ్రేక్ ఫాస్ట్ ముగించారు.. పుల్కాలు కూర.. పప్పు..

"నీ కోసం ఆరెంజ్ జ్యూస్ తెచ్చాను.."

"థాంక్యూ"

ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు. ఫ్లాట్స్ కావడం వల్ల కాబోలు ఎవరూ పెద్దగా పట్టించుకున్నట్టు అనిపించలేదు. కాస్త నడిచి ట్రైన్ ఎక్కి, మళ్ళీ ట్రైన్ దిగి ఆటో ఎక్కి ప్లానెటేరియమ్‌కి వెళ్ళారు. అక్కడ రెండు టికెట్స్ కొని లోపలకు వెళ్ళారు. ఆ చుట్టూ తిరిగి చూసాక అరగంట తరువాత షో మొదలైంది. అతని పక్కన కూచుని చూడటం కొత్తగా ఉంది.

నిజమే...

ఒక మంచి మిత్రుడు కావాలి..

ఇలా ఎక్కడికి వెళ్ళినా తోడుండటానికీ... మనసులో మాటలు పంచుకుందుకూ...

ఎంత నిశ్చింతగా ఉందిప్పుడు.

పక్కన కూర్చున్న విపుల్ తన చేతిని అతని చేతుల్లోకి తీసుకున్నా అదో విధమైన దగ్గరితనమే తప్ప మరేమీ అనిపించలేదు.

గంట షో చూసి బయటకు వచ్చారు.

మళ్ళీ ఆటో ఎక్కి మహాలక్ష్మి గుడికి వెళ్ళారు. ఎత్తుగా ఎన్నో మెట్లెక్కాక సముద్రతీరానికి దగ్గర్లో అమ్మవారి దర్శనం ఆమె మనసుకు శాంతి నిచ్చింది.

అక్కడినుండి టీ తాగి మళ్ళీ ట్రైన్ ఎక్కి వచ్చేసరికి దాదాపు ఆరు దాటింది. రోజంతా తిరిగారేమో బాగానే అలిసిపోయారు.

ఇంటికి వచ్చి మొహం కడుక్కుని రెడీ అయేసరికి ఆరున్నరైంది. ఈ లోగా రెస్టారెంట్‌కి ఫోన్ చేసి డిన్నర్ ఆర్డర్ చేసాడు విపుల్.

ఆరున్నర దాటింది ఏడు దాటింది.... ఏరీ గెస్టు?

అనవసరంగా పార్టీ పేరు చెప్పి ఆపేసాడా?

ఏమిటితని ఉద్దేశ్యం?

ఎనిమిది అవుతుండగా వచ్చారు వాళ్ళిద్దరూ... శాలినీ మిశ్రా... రఘునాయక్

ఒకనొకరికి పరిచయం చేసారు.

తన ఫ్రెండ్ భార్యగా పరిచయం చేసాడు... వీసా పనిమీద వచ్చిందనీ తన పుట్టిన రోజు కారణంగా ఆగిపోయిందనీ చెప్పాడు.

"విపుల్ బర్తడేకోసమే ఉన్నాను. లేకపోతే వెళ్ళిపోయేదానను.." చెప్పింది వసంత.

ఆ అమ్మాయికి ముప్పై ముప్పై ఐదేళ్ళుంటాయి. వారం క్రితమే పెళ్ళయిందంట. ఆమె కంటె ఆ అబ్బాయి రెండేళ్ళు చిన్నవాడట.. అటు వాళ్ళూ ఇటు వాళ్ళు అవుననడానికి రెండేళ్ళు పట్టిందట... ఏవో ఆఫీస్ విషయాలు మాట్లాడుకున్నారు. డిన్నర్ అరేంజ్‌మెంట్‌కి కావలసిన ఏర్పాట్లలో వసంత కూడా సాయపడింది. ప్లేట్లు కడిగి పెట్టడం, పార్సెల్స్ టేబుల్ మీద అరేంజ్ చెయ్యడం.. కొత్త జంటకు తను కొన్న రెండు గులాబీల గుచ్చం అతను అందించాడు విపుల్. ఆ అమ్మాయి మాత్రం పెద్ద గ్రాండ్‌గా ఉన్న బొకేతో పాటు మంచి గిఫ్ట్ కూడా తెచ్చింది.

మధ్యాహ్నం వసంతతో కలిసి షాప్‌కి వెళ్ళి అతను ఆ అమ్మాయి కోసం వెండి కుందుల జత కొన్నాడు. తన డిజిటల్ కెమేరాతో ఫోటోలు తీసాడు.

భోజనాలు ముగిసి, స్వీట్లు పాన్లు అన్నీ అయి వాళ్ళు వెళ్ళేసరికి పదీపదిన్నర దాటింది.

"నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది" చెప్పాడతను. నేలబారుగా ఉన్న దివాన్ మీద కూర్చున్న ఆమె పక్కన వచ్చి కూచుని చటుక్కున ఆమె ఒళ్ళో తలదూర్చి "చాలా సంతోషంగా ఉంది... థాంక్యూ" - మరోసారి చెప్పాడు. వసంత ఏమీ మాట్లాడలేదు. అది మనసుకు హాయినిచ్చింది.

ఏమీ మాట్లాడలేక పోయింది వసంత. కాస్సేపాగి లేచి లోపలకు వెళ్ళాడు...

"లోనికి రా వసంతా.."

వసంత లేచి లోనికి వెళ్ళింది,

డబుల్ కాట్ వున్న బెడ్ రూమ్ అది. అక్కడే ఉంది అతని కంప్యూటర్...

రోజూ ఇక్కడ కూర్చునే చాట్ చేస్తాడు.... అనుకుంది... మొదటిసారి చూస్తున్నా ఎంతో పరిచయం ఉన్నట్టుగా...

అతను బయటకు వెళ్ళగానే తలుపు వేసి చీర మార్చుకుని తెచ్చుకున్న నైటీలోకి మారింది...

తలుపు తీసి లోనికి వచ్చిన అతను ఒకసారి పరీక్షగా చూసి "అచ్చం ఇంగ్లీష్ అమ్మాయిలా ఉన్నా"వన్నాడు

"ఇక్కడే పడుకోరాదూ... !? "

అప్పటికే అతనిమీద ఎంతో నమ్మకం ఏర్పడిపోయింది వసంతకు.

అతను హాని చేసే రకం కాదు.. నూటికి నూరు శాతం నమ్మవచ్చు...

చాలా సేపు ఇద్దరూ పక్కపక్కనే పడుకున్నారు..

స్లీవ్‌లెస్ భుజాలు స్పృశిస్తూ "ఎంత మెత్తగా ఉందీ స్పర్శ నీ మనసులా" అని అన్నాడు... రాత్రంతా దాదాపు నిద్రలేకుండానే గడిచిపోయింది. ఒక అద్భుతాన్ని చూసినట్టు ఆమె వంక చూస్తుండిపోయాడే తప్ప ఎలాంటి సాహసానికీ ఒడిగట్టలేదతను...

ఉదయం లేచి ఏమాత్రం సంకోచం లేకుండా అతనితో మామూలుగా మాట్లాడగలిగింది వసంత.

బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేసి బయటకు వెళ్ళి ఫ్లైట్ టికెట్ కొన్నారు. ఇంటికి వచ్చి లంచ్ ముగించి, కూర్చునే నిద్రలోకి జారిపోయింది వసంత. మెలుకువ వచ్చేసరికి ఎదురుగా విపుల్ - "మంచి నిద్రలో ఉన్నావు అందుకే డిస్టర్బ్ చెయ్యలేదు. "

అతని వంక కృతజ్ఞతగా చూసింది.

"ఫ్లైట్ ఆరింటికి. కనీసం నాలుగింటికైనా అక్కడుండాలి" అప్రయత్నంగా టైమ్ చూసింది. మూడున్నర..

"ఇక్కడికి ఎయిర్ పోర్ట్ దూరమా?"..

"దూరమే.. కనీసం అరగంట పడుతుంది.."

లేచి గబగబా మొహం కడుక్కుంది... సరిగ్గా రెండు నిమిషాల్లో తయారైంది. బాగ్ సర్దుకుంది.

ఈలోగా అతనూ రెడీ అయాడు.

"మరిక వెళ్ళడమేనా?"

తలూపింది వసంత.

"పోనీ ఈ రోజుకి ఉండిపోరాదూ..."

"లేదు వెళ్ళాలి... మీరు రండి నేను వెళ్ళేలోగా.."

హాల్ మధ్యలో నిల్చుంది వసంత. బాగ్ పక్కన సోఫా మీద ఉంది. కీస్ తీసుకున్న వాడల్లా విపుల్ ఒక్కసారి ఆమెకు దగ్గరగా వచ్చి ఎదురుగా నిలుచున్నాడు...

"సెలవా మరి!?" అప్రయత్నంగానే ఆమె పెదవుల మీద పెదవులాన్చాడు.

వసంత వారించలేదు.

"పద" అతను ముందుకు కదిలాడు.

"ఒక్క నిమిషం" అతను వెనక్కు తిరగ్గానే తనంతట తానుగా అతని భుజాలమీద చేతులు వేసి పెదవులపై పెదవులాన్చి.. "థాంక్యు" అని మాత్రం అంది.

అప్పుడు కూడా అతనిలో ఒక మంచి మిత్రుడినే చూసిందామె.

✡ ✡ ✡

జీవితమంతా గుర్తుంచుకోతగ్గ మిత్రుడని మురిసిపోయింది.

ఇలాంటి స్నేహితుడు ఒక్కడున్నా చాలుకదా అనిపించింది.

అందుకే తరువాత ఎన్నిసార్లు మాట్లాడినా మీ ఆవిడతో రాజీ పడండని సూచించేది.

"ఇద్దరూ అమ్మాయిలే కదా? అమ్మాయిలకు అమ్మ అవసరం చాలా ఉంటుంది.. అలాగని తండ్రినీ వదులుకోలేరు... పిల్లల కోసం ఆమెతో అంత మాత్రం సరిపెట్టుకోలేరా?" అని అడిగేది.

మాటల్లో ఆమెకు అర్ధమైందేమిటంటే - ఆవిడ కూడా ఉద్యోగస్తురాలే... ఇతనికి బదిలీ అవగానే ఆవిడ ఇతనివెంట రాలేదు.. పిల్లలు వాళ్ళ చదువులు అంటూ వాళ్ళతో ఉండిపోయింది.

అందుకే మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటానని బెదిరించడమే కాకుండా ప్రయత్నాలూ మొదలుపెట్టాడు. అంతకుముందు కూడా ఒకమ్మాయి కథంతా తెలిసి వెనక్కు తగ్గింది.

"నువ్వు గట్టిగా నిలబడి పెళ్ళికి సరేనంటే అప్పుడు ఆవిడను వదిలించుకుంటా.."

అది నచ్చలేదు వసంతకు.

ఈలోగా ఆమె అమెరికా ఫ్లైట్ ఎక్కెయ్యడం జరిగింది.

"కాల్ చెయ్యడానికేం అప్పుడో ఇప్పుడో ఫోన్లో మాట్లాడచ్చుగా.." వెళ్ళే ముందు అతని అభ్యర్థన.

"వసంతా మీరు నాకు చాలా నచ్చారు.. నా బలహీనతను సొమ్ముచేసుకోకుండా.. నన్ను రాజీ పడమనే చెపుతున్నారు...ఏదేమైనా మనం మంచి మిత్రులుగా ఉండిపోదాం"

అతని అభ్యర్థనను ఆమె అవునని కాని కాదని కాని జవాబివ్వలేదు.

✡ ✡ ✡

ఎప్పటిలాగే నెట్ ఓపెన్ చేస్తూనే ఆన్‌లైన్ లో కనిపించిన అతనికి "హలో" చెప్పింది.

అమెరికానుంచి తిరిగి వచ్చి నాలుగురోజులైంది.

కూతురి తీరు అంతగా నచ్చకపోయినా.. పురుడూ, పుణ్యమూ నా బాధ్యతే కదా అనుకుని వెళ్ళింది. వెళుతూ వెళుతూ చంటిపాపకు అవసరమయే జుబ్బాలు, చిన్న పరుపు మొదలైనవెన్నో పట్టుకుని అమెరికాలో దిగింది.

కాని... ఆలోచన ఠక్కున ఆగిపోయింది... కంప్యూటర్ స్క్రీన్ మీద కనిపించిన అక్షరాలు చూసి...

"హలో..."

"హౌ ఆర్ యూ?"

"నేను అర్చనను..."

"హాయ్"

"నువ్వు మా డాడీతో మాట్లాడటానికి వీల్లేదు... అర్థమయిందా... మాట్లాడావో నేను ఏం చేస్తానో నాకే తెలియదు"

దిమ్మెరపోయింది వసంత.

ఇది బెదిరింపా? ఎందుకు? ఏం జరిగివుంటుంది? అర్థం కాలేదు.

"మే గాడ్ బ్లెస్ యూ" అని యాహూ నుండి లాగవుటయింది.

కాని మనసు పరిపరివిధాల పోయింది. ఏమి జరిగివుంటుంది? ఎందుకాపిల్ల అంత తీవ్రంగా మాట్లాడింది? ఏమీ అర్థంకాలేదు... అన్యమనస్కంగా పని ఆపేసి టీవీ చూస్తూ కూర్చుంది.

ఓ పక్క టీవీ చూస్తున్నా మనసు మాత్రం మాట వినకుండా ఆలోచనల్లోకి చెదపురుగులా దూరిపోతూనే ఉంది.

ఇదివరకులా కొడుకూ, కూతురూ తరచుగా ఫోన్లు చెయ్యరు... ఎవరి కుటుంబాలు వారికి, ఎవరి కాలక్షేపాలు వారికున్నాక ఎంగేజ్ మెంట్స్‌లో వ్రాసుకుంటే తప్ప అమ్మకి ఫోన్ చెయ్యాలని గుర్తురాదు. వసంత కూడా నెమ్మదిగా వారి ఫోన్‌లకోసం ఎదురు చూసే అలవాటు తప్పించుకుంది.

ఆ ప్రయత్నంలోనే విపుల్‌కి దగ్గరయింది. అమెరికా వెళ్ళివచ్చాక ఆ ఆలోచన మరింత బలపడింది.

తను తన ప్రపంచం సృష్టించుకోవాలే తప్ప వాళ్ళ జీవితాల్లో ఒక తలనొప్పిగా మారకూడదు అని... అనుకోని విపత్తులా విపుల్ కూతురి ప్రవర్తన...

అన్యమనస్కంగానే సినిమా చూసి నిద్రలోకి ఎప్పుడు జారి పోయిందో కూడా ఆమెకే తెలియదు.

✡ ✡ ✡

"మీ అమ్మాయి మొన్న ఆన్ లైన్‌లో మీ ఐడీలో ఉండింది"

తరువాత ఒకసారి విపుల్ చాట్‌లోకి వచ్చినప్పుడు చెప్పింది..

"అవునా... నాకు అనుమానంగానే ఉండింది. నా పాస్ వర్డ్ హ్యాక్ చేసారని..."

"ఏమందో తెలుసా..."

"ఊహూ..."

"మీతో ఇంకోసారి నేను మాట్లాడటానికి వీల్లేదట... మాట్లాడితే ఏం చేస్తుందో తనకే తెలియదటా..."

"నీ పిల్లలయినా నా పిల్లలయినా అలాగే అనుకుంటారు... వాళ్ళేదో అన్నారని మనం పట్టించుకోనవసరం లేదు.."

అతను కూల్‌గా మాట్లాడటంతో ఆ విషయం అతనికి తెలుసనేది అర్థమైంది.

తెలిసినా కనీసం సారీ అని కూడా అనకుండా..

మై గాడ్!

ఏమనుకుంటున్నాడు తనగురించి?

మనసులో అంతులేని కోపం..

అంతేనేమో... అవసరానికి వాడుకుని వదిలేద్దామనుకున్నాడా?

పిల్లలు ఎలా మాట్లాడినా సపోర్ట్ చేస్తున్నాడా?

కోపంతో మరో మాట మాట్లాడకుండా లాగవుటయింది.

అయితే ఆకోపం ఎంతో సేపు నిలవలేదు.

తీరిగ్గా ఆలోచించుకుంటే అతనికున్న ఇబ్బందులేమిటో ఇంట్లో ఏం జరిగిఉంటుందో ఆమె ఊహాకందలేదు.

కాని మరో ఎదురు చూడని షాక్ మాత్రం రెండురోజుల్లో ఆమెను కుదిపేసింది.

మరో మెయిల్ ఐడీ నుండి విపుల్ పంపిన మెయిల్ అది.

"మరెప్పుడూ యాహూ ఐడీ వాడవద్దు."

ఒకరకంగా అలా అనటం స్నేహాన్ని వదులుకోవడమే ననిపించింది.

ఎక్కడలేని దుఃఖం పొంగివచ్చింది వసంతకు.

జీవితంలోంచి ఒక భాగం పూర్తిగా వేరైపోయిన ఫీలింగ్..

అయినా తనను తాను నిలవరించుకుని మనసును సరిపెట్టుకోవడం పెద్ద శ్రమ అనిపించలేదు.

ప్రాణంలో ప్రాణం అనుకున్న శ్రీ అర్థంతరంగా వంటరిని చేసి వెళ్ళిపోతే జీవితం ఆగిపోయిందా? చిన్నప్పుడు ఎంతో ఇష్టపడిన ప్రభాకర్ నిశ్శబ్దం జీవితాన్ని ఆపేసిందా?

జీవితమంతా వాళ్ళే అనుకున్న పిల్లలు పరాయిదానిలా చూస్తుంటే ఊపిరి తీసుకోవటం లేదా?

విపుల్ మాట్లాడనంత మాత్రాన ప్రపంచం వట్టిపోతుందా?

స్థిర నిశ్చయానికి వచ్చినట్టు లేచి పుస్తకం తీసుకుంది. సరికొత్త నవల. కాని చాలా రోజులైనా విపుల్‌తో చాటింగ్‌లో పడి దాన్ని చదవనేలేదు.

కష్టపడి ఓ పదిపేజీలు చదివినా మనసుకు నచ్చలేదది.

ఇంత కృత్రిమంగా పాత్రలను ఎందుకు సృష్టిస్తారు?

వాస్తవాన్ని వాస్తవంగా వ్రాయలేరా?

రాసే ధైర్యం లేదా?

ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చినదానిలా లేచి రైటింగ్ పాడ్ తెల్లకాగితాలు తెచ్చుకుంది.

అది ఓ నవలకు స్వీకారమని ఆమె ఎంతమాత్రం అనుకోలేదు

✡ ✡ ✡

పత్రిక ఆఫీస్‌లో పని చెయ్యడం వల్ల తోటి పత్రికల ఎడిటర్లు చాలామందే తెలుసు.

ముందుగా వ్రాస్తున్న నవల తమ పత్రికలోనే సీరియల్‌గా వేద్దామని అనుకుంది. కానీ ప్రభాకర్ బిజినెస్ ఇన్‌స్టింక్ట్ తెలుసు గనక మరో పత్రికకు పంపితే కనీసం డబ్బైనా వస్తుందనిపించింది. అందుకే లంచ్ టైమ్‌లో సప్త రాగిణి పత్రిక ఆఫీస్‌కు ఫోన్ చేసింది.

"హలో నేను వసంత..." అనగానే

"చెప్పండి మేడమ్ శ్రీనివాస్‌ని మాట్లాడుతున్నాను..."

"ఏమీ లేదు నాదొక రచన... ఒక నవల రాస్తున్నాను... సీరియల్‌గా మా పత్రికలో కాక మరేదైనా దాంట్లో వస్తే బాగుంటుందనిపించి...."

"మేడమ్ మీరు ఈ విషయానికి అడగాలా.. పంపండి వెంటనే మొదలు పెడతాము.... మీరు రాసిస్తాననడమే మహా భాగ్యం..."

"రచన చూడకుండానే..."

"ఏడాదిలో మీరు పత్రికను ఎంత పైకి తెచ్చారో చూసాక మళ్ళీ మీ రచనను ప్రత్యేకంగా చూడాలా? మీరు మా పత్రికకు ఇవ్వదలచుకోవడమే ఎక్కువ..."

"అది కాదు.. ముందుగా అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుకుంటే.."

"ఓకే. చెప్పండి ఎప్పుడు రమ్మంటారు?"

"రమ్మనడమా?' ఆమె అంతవరకూ ఆలోచించలేదు?"

"అదే. మరెలా పర్సనల్‌గా మాట్లాడుకోగలం... పోనీ మీ ఆఫీస్‌కి రమ్మంటారా?"

"ఒద్దొద్దు.. ఒక పని చెయ్యండి రేపు మా ఇంటికి వచ్చారంటే.."

మర్నాడు అతను వచ్చాక వసంత అడగకముందే చెప్పాడు.

"పదహారు వారాల సీరియల్‌కు మామూలుగా పదహారు వేలిస్తున్నాము... కాని మీకు ఇరవై వేలిస్తాము.."

అసలు వసంత అంత డబ్బు ఎదురు చూడనే లేదు.

రాసిన పేజీలు అందించాక లోనికి వెళ్ళి కాఫీ తెచ్చేలోగానే అతను గబగబా చదివేశాడు.

"ఎక్సలెంట్.. చాలా అద్భుతంగా ఉంది... తప్పకుండా మా పత్రిక పేరూ ఖ్యాతీ పెరిగి తీరుతాయి..."

"ఏదైనా కలం పేరుతో..." సందేహంగా ఆగింది.

"వద్దు వద్దు... ఓ ఫోటో వేసి మరీ వేద్దాం... ఇంతవరకు ఇంత ధైర్యంగా ఇలాంటి విషయం మీద ఎవరూ రాయనే లేదు... ఈ మొదటి నవలే మీకొక బ్రేక్ అవుతుంది..." మరి అయిదు నిమిషాలు కూర్చుని అతను వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రోజిక ఆఫీస్‌కి వెళ్ళాలనిపించలేదు వసంతకు.

మనసునిండా పొంగి పొర్లుతున్న భావాలకు అక్షర రూపం ఇవ్వాలన్న తపన ఆమెను ఎక్కడా ఆగనివ్వడం లేదు.

ప్రభాకర్ ఆఫీస్‌కి రావడం పదకొండు దాటాకే.. ఈలోగా ఆఫీస్ మేనేజర్‌కి ఇన్‌ఫాం చేసేస్తే సరి.. అనుకున్నవెంటనే అతని ఫోన్ చేసి ఒంట్లో బాగాలేదని రావటం లేదని చెప్పి....

డైనింగ్ రూమ్ పరదాలు పక్కకు లాగి ఫ్రెంచి విండో ఓపెన్ చేసింది.

ఎన్నాళ్ళకో మనసు ప్రశాంతంగా అనిపించింది.

పెన్ను పేపర్లు తెచ్చుకుని డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టి వ్రాసుకోడం ప్రారంభించింది.

దాదాపు రెండు గంటలపాటు అలా రాస్తూనే ఉన్నాక డోర్ బెల్ శబ్దానికి కానీ ఈ లోకంలోకి రాలేదు.

ఉలిక్కిపడి టైమ్ చూసింది. పన్నెండున్నర దాటింది...

ఆఫీస్‌కి వెళ్ళదలచుకోలేదు గనక నైటీ మార్చుకోనేలేదు...

ఇప్పుడెలా...

లేచి వెళ్ళి ముందు చీర కట్టుకుని మరీ తలుపు తీసేందుకు వెళ్ళింది.

ఈలోగా మరో రెండు సార్లు డోర్ బెల్ మోగింది.

తలుపు తెరుస్తూనే ఎదురుగా ప్రభాకర్

"ఒంట్లో బాగాలేదు రాలేదంటేను ... చూసి వెడదామని..."

పక్కకు తప్పుకుంది...

లోపలకు వచ్చాక "కూర్చోండి" అంటూ సోఫా చూపింది.

"తలుపు తియ్యకపోతే కంగారు పడ్డాను... నిద్రలో ఉన్నారా.... డిస్టర్బ్ చేసానా...?"

"లేదు... పనిమనిషి ఎక్కడో ఉంది... తను తీస్తుందని నేను, నేను తీస్తానని తను....." అప్రయత్నంగానే అబద్ధం ఆడేసింది. ఎందుకో అతని ఒంటిగా ఉన్నానని చెప్పాలనిపించలేదు.

"ఓకే. ఏమిటి జ్వరమా... డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళావా... అని నవ్వుతూ "అఫ్కోర్స్.. డాక్టర్ గారి శ్రీమతివి గనక నీకే మందులు తెలిసివుండాలి."

"అబ్బే అంత పెద్ద విషయమేం కాదు.. కొంచెం ఫీవరిష్‌గా ఉండి తలనిప్పి అంతే... కొంచెం రెస్ట్ తీసుకుంటే సరిపోవచ్చు..."

అని ఒక్క నిమిషం అంటూ క్షణంలో చిన్న ట్రేలో ఒక గాజు గ్లాస్‌లో ఆరెంజ్ జ్యూస్ తెచ్చింది.

"అబ్బే నో ఫార్మాలిటీస్. జస్ట్ యాజ్ ఎ ఫ్రెండ్ చూసి పోదామని వచ్చానంతే..."

అంటూనే గ్లాస్ అందుకున్నాడు. దాన్ని రెండు గుక్కల్లో గటగటా తాగేసి "ఓకే, టేక్ కేర్" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

వసంతకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

శ్రీ లోటు మర్చిపోయేందుకు ఇన్నాళ్ళుగా ఒకరకంగా ఇన్నేళ్ళుగా కనిపించిన ప్రతివారితో పరిచయం పెంచుకుంటూ వచ్చిన తను ఇది ఇప్పుడు మొదటి సారి... ముక్తసరిగా మాట్లాడి అతన్ని పంపించెయ్యడం...

మళ్ళీ ఏదో మార్పు వస్తోందా తనలో?

అది మంచికా చెడుకా?

ఏమో?
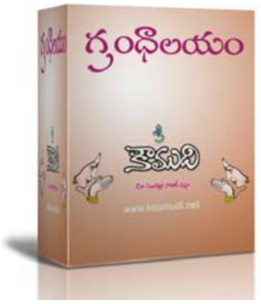
(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)